

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoKR/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119304432
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6119304432.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a Mgr. Radoslavy Strhárskej, v právnej veci žalobcu 1/ O. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom S. dvor XXXX, XXX XX K. B. - C. a žalobcu 2/ W.. C. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom S. dvor XXXX, XXX XX K. B. - C., obaja právne zastúpení JUDr. Janou Ivánovou, advokátkou so sídlom Sklenárová 10, 821 09 Bratislava, proti žalovanému W.. B. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom P. XXXX/XX, XXX XX P. - T., právne zastúpenému Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom so sídlom Janka Kráľa 7, 974 01 Banská Bystrica, o zrušenie oddĺženia žalovaného pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 4Odi/9/2019-96 zo dňa 15. júla 2020 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 4Odi/9/2019-96 zo dňa 15. júla 2020 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zrušil oddĺženie dlžníka W.. B. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. XXXX/XX, XXX XX P. - T., ktorý bol oddĺžený rozhodnutím M. súdu Banská Bystrica, spisová značka 5Odk/467/2019 zo dňa 02. 05. 2019, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 88/2019 dňa 09. 05. 2019 pre nepoctivý zámer a žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali zrušenia oddĺženia dlžníka pre nepoctivý zámer podľa § 166g ods. 2 písm. e/, f/, g/ a h/ zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZKR“) z dôvodu, že na základe návrhu dlžníka zo dňa 24. 04. 2019 Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 5Odk/467/2019 zo dňa 02. 05. 2019 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka - žalovaného, konkurz uznal za hlavné insolvenčné konanie a oddĺžil dlžníka tak, že ho zbavil všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v tomto konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze a dlhov, ktoré sú vylúčené z uspokojenia. Žalobcovia si dňa 21. 05. 2019 prihlásili do konkurzu na majetok dlžníka svoju pohľadávku voči dlžníkovi - žalovanému v celkovej výške 23.801,93 Eur. Uviedli, že predmetná pohľadávka vznikla v priebehu rokov 2014 a 2015, keď si dlžník požičal od žalobcu 1/ a žalobcu 2/ viackrát finančné prostriedky, ktoré sa zaviazal vrátiť zhodnotené v dohodnutých lehotách splatnosti. Nakoľko dlžník svoj záväzok nespĺnil riadne a včas, dohodol sa s veriteľmi, že uzná svoj dlh voči veriteľom formou notárskej zápisnice. Na základe notárskej zápisnice N 157/2018, NZ 18868/2018, NCRIs 19234/2018 spísanej notárkou JUDr. Danielou Hlavnovou dňa 11.06.2018 dlžník uznal dlh voči veriteľom vo výške 25.037,50 Eur a zaviazal sa ho splácať v mesačných splátkach vo výške 2.000,- Eur vždy k 10. dňu v mesiaci počnúc dňom 10.07.2018. Dlžník zároveň súhlasil, aby sa notárska zápisnica v prípade nespĺnenia dlhu stala vykonateľným exekučným titulom. Napriek dohodnutému splátkovému kalendáru dlžník nedodrжал svoj záväzok, preto veritelia dňa 28. 01. 2019 podali na základe vykonateľného exekučného titulu - notárskej zápisnice návrh na výkon exekúcie proti dlžníkovi. Podľa žalobcov dlžník pri svojom oddĺžení nemal poctivý zámer, nakoľko vedenie exekučného konania, resp. neúspešné vedenie exekúcie proti dlžníkovi,

je nevyhnutnou podmienkou pre vyhlásenie konkurzu a oddženie dlžníka. Dlžník uznal svoj dlh dňa 11.06.2018 a zaviazal sa ho splácať v stanovených splátkach, ktoré sám navrhol, a to aj napriek tomu, že už v čase uzatvárania splátkového kalendára vedel, že tento dlh nezaplatí (uhradil len nepatrnú časť dlhu 2.200,- Eur). Dlžník sa účelovo zbavoval svojho majetku, keď už v decembri 2017, kedy mal splatný dlh voči veriteľom, predal nehnuteľnosť, a to K. nachádzajúci sa na 1. poschodí v bytovom dome v katastrálnom území C. ale svoj splatný dlh voči veriteľom neuspokojil, ani len čiastočne. Dlžník bol v čase podania návrhu na oddženie a stále je zamestnaný na Ministerstve vnútra SR, kde je v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru SR s pravidelným mesačným príjmom. Na mzdu dlžníka bol vydaný príkaz na začatie exekúcie, pričom pohľadávka veriteľov bola prvá v poradí. V čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu bol dlžník vlastníkom dvoch osobných motorových vozidiel zn. C. G. a E. M.. Dlžník v prílohe k návrhu na vyhlásenie konkurzu uviedol, že nikdy nepodnikal. Z priloženého výpisu z registra finančných agentov a finančných poradcov vedenom Národnou bankou Slovenska (ďalej aj „NBS“) však vyplýva, že dlžník bol v rokoch 2007 - 2011 zapísaný ako podriadený finančný agent, z čoho vyplýva, že vo vyhlásení neuviedol pravdivú informáciu. Zároveň v životopise dlžník uviedol, že v priebehu rokov 2010 až 2015 mali s manželkou len jeden príjem, nakoľko manželka sa starala o syna, ktorý mal zdravotné problémy a z tohto obdobia mali vzniknúť práve jeho dlhy. Z predloženého výpisu z registra finančných agentov a finančných poradcov vedených NBS je ale zrejmé, že v priebehu rokov 2005 až 2013 bola manželka dlžníka R. Y. zapísaná ako podriadený finančný agent a v rokoch 2010 až 2013 bola zapísaná v podregistri poskytovania úverov, úverov na bývanie a spotrebiteľských úverov a v podregistri prijímania vkladov. Pokiaľ aj túto činnosť nevykonávala manželka dlžníka, tak podľa osobnej skúsenosti žalobcov túto podnikateľskú činnosť vykonával dlžník na jej licenciu a príjem z tejto činnosti bol ďalším príjmom do rodiny. Dlžník popri služobnom pomere vykonával aj činnosť podriadeného finančného agenta, pričom z dôvodu konfliktu záujmov túto činnosť vykonával na licenciu svojej manželky, nemôže preto tvrdiť, že nikdy nepodnikal. Žalobcovia ďalej tvrdili, že dlžník nemal pri oddžení poctivý zámer, pretože v čase podania návrhu nebol platobne neschopný. Z majetkových a príjmových pomerov dlžníka jednoznačne vyplýva, že ich pohľadávka voči dlžníkovi mohla byť v rámci exekučného konania uspokojená, keďže dlžník má stabilný mesačný príjem a vlastnil dve motorové vozidlá, pričom iná exekúcia voči nemu nebola vedená a na mzdu dlžníka bol vydaný príkaz na začatie exekúcie s tým, že pohľadávka veriteľov bola prvá v poradí, pričom hneď, ako bola dlžníkovi blokováná mzda zo strany exekútora, podal dlžník návrh na konkurz a oddženie, čo vedie k zastaveniu exekúcie. Žalobcovia tvrdili, že už v čase, keď dlžník uznával svoj dlh voči veriteľom a dohodol sa s nimi na splátkovom kalendári, spoliehal sa na to, že nebude musieť splniť svoj záväzok voči veriteľom a dlhy bude riešiť konkurzom, pretože sa už predtým zbavoval majetku významnejšej hodnoty a dohodnutím splátkového kalendára chcel len oddialiť vymožitelnosť dlhu veriteľa. Následne dlžník už len čakal, kým veritelia podajú návrh na exekúciu, ako podmienku oddženia a vzápätí, ako sa to dozvedel, podal návrh na oddženie konkurzom. Žalobcovia mali za to, že zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom (§ 166g ods. 2 písm. g/ ZKR). Zároveň zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojich veriteľov alebo zvýhodniť niektorého veriteľa (§ 166g ods. 2 písm. h/ ZKR). Žalobcovia zdôraznili, že dlžník si finančné prostriedky od žalobcov požičiaval za účelom ich zhodnotenia prostredníctvom kúpy a predaja nehnuteľností, nešlo o pôžičky na preklopenie jeho ťažkej životnej, resp. rodinnej situácie.

3. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný sa v konaní bránil tým, že od žalobcov mal pôžičku v celkovej sume 26.500,- Eur, s úrokmi spolu vo výške 35.025,- Eur, z čoho im doteraz zaplatil 12.300,- Eur. Ak by mal nepoctivý zámer, nezaplatil by im nič. Z dôvodu, že mal pôžičky v bankových aj nebankových inštitúciách, ktoré splácal a jeho splátky prevyšovali jeho príjem, po vymáhaní dlžnej sumy exekútorom nebol schopný splácať záväzky, preto pristúpil k osobnému bankrotu. Žalovaný uviedol, že hoci bol v minulosti registrovaný ako finančný agent, predmetnú činnosť nevykonával, pretože nemal urobené potrebné skúšky a ako zamestnanec Ministerstva vnútra SR nemohol vykonávať vedľajšiu činnosť. Z činnosti finančného agenta nemal žiaden príjem, ani zisk, teda nemohol naplniť podmienky definície podnikania uvedené v ustanovení § 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník. K výmazu žalovaného z registra finančných agentov došlo v roku 2011, teda štyri roky pred vznikom pôžičky. Podľa žalovaného podaná žaloba je podložená len subjektívnymi tvrdeniami žalobcov, ktoré nie sú preukázané žiadnymi relevantnými dôkazmi. V konaní nebola preukázaná žiadna skutočnosť odôvodňujúca nepoctivý zámer dlžníka pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu v zmysle § 116f a § 166g ZKR. Žalovaný mal za to, že v rámci pozitívneho vymedzenia poctivého zámeru naplnia všetky predpoklady uvedené v § 166g ods. 1 ZKR, keď počas celého konkurzného konania

poskytuje súčinnosť, je zamestnaný, je teda zaradený do spoločnosti a doposiaľ nenastala situácia odôvodňujúca ponuku zdedeného majetku alebo výhry veriteľom. Rovnako pri negatívnom vymedzení poctivého záveru žalovaný nenaplnil ani jednu podmienku uvedenú v § 166g ods. 2 ZKR, z ktorej by bolo možné usúdiť, že žalovaný nemal poctivý zámer. Skutočnosť, že svoj dlh voči žalobcom uznal formou notárskej zápisnice odôvodnil tým, že týmto krokom sa snažil vyjsť v ústrety žalobcom, ktorí boli odbremenení od zdĺhavého súdneho konania, ktoré by nasledovalo v prípade neuznania dlhu formou notárskej zápisnice. Pokiaľ by mal žalovaný skutočne nepoctivý zámer, neuhradil by žalobcom dlh ani len čiastočne.

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania považoval za nesporné, že žalobcovia sú veriteľmi žalovaného, dotknutí oddĺžením, o ktorom bolo rozhodnuté v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 5Odk/467/2019. Medzi stranami vznikol spor o poctivom zámere žalovaného ako dlžníka v predmetnom konkurznom konaní, ktorú pochybnosť žalobcovia zakladajú na tom, že žalovaný nemal poctivý zámer pri podávaní návrhu na oddĺženie konkurzom, keď v návrhu na vyhlásenie konkurzu žalovaný uviedol nepravdivú informáciu týkajúcu sa jeho podnikateľskej činnosti a získavania príjmu (či už zo strany žalovaného alebo zo strany manželky žalovaného) a tiež na skutočnostiach nadväzujúcich na podpísanie notárskej zápisnice, následné začatie exekučného konania, a teda mal podľa tvrdenia žalobcov snahu poškodiť svojho veriteľa, čím mal naplniť dikciu zákonného ustanovenia § 166g ods. 2 písm. e/, f/, g/ a h/ ZKR.

5. Na zistený skutkový stav okresný súd aplikoval ustanovenia § 166f ods. 1, 2, 4 a 5 ZKR a § 166g ods. 1 až 6 ZKR, pričom konštatoval, že dôkazné bremeno o nepoctivom zámere dlžníka nesie žalobca rovnako, ako je žalovaný povinný preukázať svoju platobnú neschopnosť, ktorá sa v prípade prehlásenia o platobnej neschopnosti v návrhu na vyhlásenie konkurzu len predpokladá, teda ide o vyvrátiteľnú domnienku, ako aj skutočnosť, že sa do platobnej neschopnosti žalovaný neuviedol úmyselným konaním v snahe znemožniť vymoženie pohľadávok jeho veriteľov.

6. Okresný súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že dňa 11. 06. 2018 v Notárskej zápisnici N 157/2018, NZ 18868/2018, NCRIs 19234/2018 spísanej notárkou JUDr. Danielou Hlavnovou žalovaný uznal dlh voči žalobcom vo výške 25.037,50 Eur a zaviazal sa ho splácať v mesačných splátkach vo výške 2.000,- Eur. Podľa okresného súdu samotná skutočnosť, že v júni 2018 žalovaný uznal dlh prostredníctvom notárskej zápisnice s tým, že dobrovoľne súhlasil s jeho vykonateľnosťou, a teda bol si vedomý hroziacej exekúcie v prípade, že svoj dlh nebude splácať, vyvracia argumentáciu žalovaného, že predmetnú notársku zápisnicu podpísal s výhodou a v prospech žalobcov, aby pri vymáhaní ich pohľadávky neprebíhali zdĺhavé súdne konania. Žalovaný si bol vedomý záväzku, ako aj skutočnosti, že ho nespláca tak, ako má a že svoj záväzok bude splácať formou splátkového kalendára, ktorým sa akoby lehota na splnenie záväzku predĺžila. Okresný súd dospel k záveru, že po podpísaní notárskej zápisnice žalovaný svoj dlh v zmysle splátkového kalendára neplnil, bol pasívny voči žalobcom, absentovala akékoľvek vôľa dlh splatiť, čo i len v minimálnych splátkach. Podľa okresného súdu žalovaný neuviedol na svoju obranu žiadne kvalifikované tvrdenia, ktorými by vysvetlil, prečo prvú splátku uhradil až po štyroch mesiacoch od uznania dlhu, t. j. až v októbri 2018. Podľa úvahy okresného súdu takéto konanie žalovaného nesporné indikuje, že žalovaný sa nesprával korektne. Samotný poctivý zámer pri uznaní dlhu bol pochybný už tým, že žalovaný sa vedome zaviazal na splátky, ktoré presahovali jeho majetkové možnosti a príjem. Zo samotného vyjadrenia a pomerov žalovaného mal okresný súd preukázané, že v rámci konkurzu dochádzalo k speňažovaniu majetku, kde konkurznú podstatu tvoril hnutelný majetok, a to dve motorové vozidlá a štyri zbrane. Uvedené majetkové pomery tak bezpochyby, s prihliadnutím aj na skutočnosť, že žalovaný mal, resp. má pravidelný príjem, indikuje, že tieto umožňovali žalovanému splniť dlh voči žalobcom. Okresný súd poukázal na to, že argumentácia žalovaného, že pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu bol zadlžený a mal aj iné dlhy, signalizuje skôr skutočnosť, že záväzky iných veriteľov, ako žalobcov boli žalovanému prednejšie, teda žalovaný postupne uspokojoval tých veriteľov, ktorí nemali voči žalovanému exekučný titul, čo môže mať za následok nielen trestnoprávnu zodpovednosť pre zvýhodňovanie, či poškodzovanie veriteľov, ale zvyšuje aj mieru pravdivosti tvrdení žalobcov o úmysle žalovaného využiť notársku zápisnicu na formálne preukázanie platobnej neschopnosti v zmysle § 3 ods. 2 ZKR.

7. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že z celého dokazovania nevyplývala ani zmienka o príjmoch, výdavkoch, či nákladoch na život žalovaného. Teda nič, čím by sa žalovaný snažil preukázať, že skutočne nebol schopný platiť svoj záväzok, resp. že bol platobne neschopný. Okresný

súd mal preto pochybnosti, nielen o platobnej neschopnosti žalovaného, ale aj o jeho poctivom zámere, a to v tom zmysle, či práve predmetná notárska zápisnica, ako už naznačili žalobcovia, nebola využitá v rámci exekučného konania ako prostriedok pre formálne splnenie podmienky platobnej neschopnosti. Podľa záverov okresného súdu z dokazovania v konaní nevyplynula informácia, či má žalovaný aj iných veriteľov. Žalovaný vo svojich vyjadreniach odkázal len na konkurzný spis Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5Odk/467/2019, pričom okresný súd tento dôkaz nevykonal, nakoľko návrh na vykonanie dokazovania pripojením predmetného spisu považoval za nekvalifikovaný. Okresný súd mal za to, že neobstoja ani tvrdenia žalovaného ohľadom zrážok zo mzdy a zabezpečovania majetku v prospech tretích osôb a skutočnosť, že dlžník by sa platením dlhu v prospech žalobcov dostal do ešte horšej finančnej situácie alebo skutočnosť, že mal blokovaný účet, pretože v období od júna 2018 do konca roka 2019 neboli preukázané žiadne blokácie na účte žalovaného. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný súd uviedol, že nedospel k záveru, že by žalovaný nejakým spôsobom vyvinul úprimnú snahu riešiť svoje záväzky v rámci svojich schopností a možností napriek tomu, že mal pravidelný príjem, ktorého výšku súd dodnes nevie, pretože žalovaný žiadnym spôsobom, a to ani len tvrdením nepreukázal výšku príjmu a výšku zrážok zo mzdy a tiež žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo nevyvinul žiadnu snahu uhradiť aspoň časť záväzku v prospech žalobcov.

8. Okresný súd teda uzavrel, že žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal pravdivosť tvrdenia o svojej platobnej neschopnosti, ktorú považoval súd prvej inštancie za vyvrátenú tvrdeniami žalobcov o zostatku výťažku z predaja nehnuteľností zaťažených právom tretej osoby, ale aj pravidelným príjmom a hnutelným majetkom, ktorý bol speňažovaný v konkurznom konaní vedenom na majetok žalovaného.

9. Okresný súd ďalej v súvislosti s podnikateľskou činnosťou žalovaného konštatoval, že pokiaľ by ju aj on sám nevyvíjal, z predložených listín je zrejmé, že podnikateľskú činnosť vyvíjala jeho manželka a tvrdenie o jedinom príjme do domácnosti v rámci návrhu na vyhlásenie konkurzu by bolo nepravdivé rovnako, ako tvrdenie o nevyvíjaní podnikateľskej činnosti, nakoľko nepravdivosť jedného tvrdenia (o nepodnikaní žalovaného) automaticky zakladá nepravdivosť druhého (o jednom príjme).

10. Okresný súd pri rozhodovaní a posudzovaní skutkových okolností zoberal na zreteľ aj skutočnosť, že žalovaný je osobou s vysokoškolským vzdelaním, zamestnaný v služobnom pomere ako príslušník Policajného zboru SR, ktorá bola vedená v registri finančných poradcov, a teda už len samotná komunikácia, ktorá zakladá osobitné skúsenosti a vedomosti tejto osoby má „kvázi“ prítiažujúcu okolnosť, preto súd prvej inštancie na takúto osobu vzhliadal prísnejšie.

11. K dôkazom navrhnutým zo strany žalovaného, t. j. vykonať dokazovanie pripojením konkurzného spisu sp. zn. 5Odk/467/2019 okresný súd uviedol, že takýto návrh na vykonanie dokazovania považuje za nekvalifikovaný, nakoľko žalovaný neuviedol na preukázanie akých skutočností má byť tento dôkaz vykonaný, ani neuviedol, vykonanie dokazovania ktorými listinami navrhuje, pričom nie je úlohou súdu v tomto konaní vykonať dokazovanie oboznamovaním listinami, ktoré sú obsahom spisu v inom konaní obzvlášť, ak žalovaný, ako účastník konkurzného konania mohol a mal súdu predložiť konkrétne listiny, o obsah ktorých chce oprieť svoje tvrdenia. S poukazom na rozpor so zásadou koncentrácie konania podľa § 153 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) okresný súd nevyhovel ani návrhu na vykonanie dôkazu výsluchom žalovaného, ktorý právny zástupca uplatnil až na pojednávaní.

12. Okresný súd vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že žalobcovia boli dotknutí oddĺžením žalovaného a žalovaný nemal poctivý zámer, nakoľko svojím konaním pred oddĺžením naplnil dikciu zákona v zmysle § 166g ods. 2 písm. e/, f/, g/, h/ ZKR, preto okresný súd rozhodol tak, že zrušil oddĺženie dlžníka pre nepoctivý zámer.

13. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 CSP a v konaní úspešným žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

14. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý napadol rozsudok v celom rozsahu z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a uloží žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy konania v celom rozsahu, resp. aby

odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. Žalovaný v odvolaní namietal predovšetkým nesprávne právne posúdenie veci, nesprávne zistenie skutkového stavu a nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Žalovaný mal za to, že rozhodnutie súdu je založené prevažne na nepreukázaných skutočnostiach a domnienkach, nakoľko súd prvej inštancie sa stotožnil s jednostrannými vyjadreniami žalobcov, ktoré v konaní boli žalovaným popreté, pričom dôkazy predložené súdu prvej inštancie boli vyhodnotené v rozpore s ich samotným významom. Podľa žalovaného v predmetnom konaní bolo dôkazné bremeno na strane žalobcov, ktorí mali preukázať, že žalovaný v čase vyhlásenia bol objektívne schopný splatiť splatnú pohľadávku. Nie je zrejmé, prečo by dôkazné bremeno o platobnej neschopnosti dlžníka malo byť na strane žalovaného, keď v prvom rade by musel byť v konaní predložený dôkaz, ktorý by preukazoval, že bol schopný svoje záväzky splniť. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie si vo svojom rozhodnutí protirečí, keď uvádza na jednej strane, že žalovaný mal, resp. má pravidelný príjem, ktorý indikuje, že tento žalovanému umožňoval splatiť dlh voči žalobcom a na strane druhej, že žalovaný nepreukázal výšku príjmu a výšku zrážok zo mzdy. Žalovaný namietal, že okresný súd nepreukázané tvrdenia zo strany žalobcov posúdil ako fakt a otočil dôkazné bremeno na žalovaného, ktorý mal podľa súdu preukazovať výšku príjmu. V konaní objektívna schopnosť žalovaného splácať dlh preukázaná nebola a je založená len na tvrdeniach žalobcov, ktoré si súd osvojil bez akéhokoľvek dokazovania. Rovnako nie je zrejmé, prečo by hnutelný majetok žalovaného tvoriaci konkurznú podstatu mal indikovať schopnosť plniť jeho záväzky, keď predmetné hnutelné veci boli blokované exekúciou a v konečnom dôsledku vydražené v rámci konkurzného konania a výťažok z dražby rozdelený medzi veriteľov. Podľa názoru žalovaného práve z uvedeného vyplýva poctivý zámer dlžníka, ktorý sa nijakým spôsobom nesnažil zamlčať svoj majetok, ani sa ho zbaviť. Žalovaný poukázal na to, že opätovne ide len o domnienku súdu, ktorú vyvracajú existujúce dôkazy, a to najmä správa exekútora, z ktorej vyplýva, že bankové inštitúcie mali voči žalovanému pohľadávky viac ako 40.000,- Eur (mínusové zostatky na účtoch voči PSS, a. s. a VÚB, a.s.), pričom hodnota všetkých hnutelných vecí bola správcom stanovená na sumu 5.000,- Eur. Majetkové pomery teda jednoznačne preukazovali, že výška pohľadávok voči žalovanému na účtoch v peňažných ústavoch niekoľkonásobne presahovala majetok žalovaného, a táto skutočnosť jednoznačne preukazuje platobnú neschopnosť žalobcu. Tvrdenie súdu o tom, že z dokazovania v konaní nevyplývala informácia, či má žalovaný aj iných veriteľov je preukázateľne nepravdivé, nakoľko aj v prípade, ak by súd nevykonal dôkaz zoznamom veriteľov tak, ako to žalovaný v konaní navrhoval, ďalší veritelia sú uvádzaní v životopise dlžníka, ako aj v správe exekútora a vyplývajú aj z tvrdení samotných žalobcov o existencii ďalšej pohľadávky vo výške 5.700,- Eur voči veriteľke I. T..

16. Žalovaný ďalej namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu, čo zakladá vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP. Žalovaný navrhoval vykonanie dokazovania výsluchom žalovaného, ako aj pripojením konkurzného spisu sp. zn. 50dk/467/2019, a to práve z dôvodu, že v ňom sa nachádzal opis majetkovej situácie žalobcu, jeho zamestnanie, zoznam majetku a veriteľov, zoznam pohľadávok v banke a ich výška, ako aj prihlásené pohľadávky jednotlivých veriteľov, z ktorých jednoznačne vyplýva skutočnosť, že dlžník bol v čase vyhlásenia konkurzu platobne neschopný. Pokiaľ súd prvej inštancie považoval žalovaným navrhnutý dôkaz za nekvalifikovaný, mal v zmysle § 128 CSP vyzvať žalovaného na doplnenie a opravu tohto návrhu. Okresný súd tak nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Žalovaný ďalej uviedol, že mal vôľu zúčastniť sa pojednávania, avšak bezprostredne pred pojednávaním mu bolo oznámené, že jeho spolupracovník bol pozitívne testovaný na koronavírus a z toho dôvodu musí celé oddelenie absolvovať karanténu. Právny zástupca neúčast' žalovaného ospravedlnil priamo na pojednávaní, avšak súd toto neakceptoval. Súd prvej inštancie napriek pochybnostiam pri skutkových zisteniach žalovaného odmietol vypočúť, čo opätovne možno považovať za postup odporujúci princípu spravodlivého súdneho konania.

17. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s konkrétnymi argumentmi uvádzanými žalovaným, čím porušil právo žalovaného na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko právo na spravodlivé súdne konanie v sebe zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, lebo len dodržaním tohto čiastkového oprávnenia môže byť v konečnom dôsledku naplnené právo na spravodlivý súdny proces ako celok.

V tomto smere žalovaný poukázal na svoju argumentáciu ohľadom neunesenia dôkazného bremena žalobcov, neprihliadnutia na celkovú splatenú sumu z pohľadávky, okolnosti zápisu žalovaného a jeho manželky v registri NBS najmä vzhľadom na odstup času s tým, že okresný súd neobjasnil, v akom smere má byť táto informácia dôležitá pre konkurzné konanie. Žalovaný zdôraznil, že súd prvej inštancie nijakým spôsobom nevysvetlil, ako dospel k záveru, že registrácia v NBS je podnikaním a neuviedol, aký vplyv má informácia o registrácii jeho manželky v NBS na samotné oddĺženie žalovaného, keď v zmysle ZKR sa samotná platobná neschopnosť dlžníka neposudzuje podľa príjmu manželky a výška jej príjmu nemá na poctivý zámer dlžníka žiadny vplyv. Pre úplnosť žalovaný doplnil, že jeho manželstvo bolo v čase vyhlásenia konkurzu rozvedené, pričom k rozvodu manželstva výrazne prispeli finančné problémy žalovaného. Namietal tiež, že okresný súd neuviedol, akým spôsobom dospel k zisteniu, že žalovaný v čase vyhlásenia konkurzu nebol platobne neschopný, keď toto z dôkazov nevyplýva. V tomto smere poukázal na skutočnosť, že exekútor mu vykonával zrážky zo mzdy, zablokoval aj ďalší majetok, pričom výška zrážky z príjmu žalovaného predstavovala sumu 925,- Eur, čím sa žalovaný dostal do ešte horšej finančnej situácie a nemal prostriedky na úhradu dlhov. V odvolaní žalovaný uviedol, že pred začatím exekúcie jeho čistý príjem predstavoval sumu 1.459,81 Eur, pričom po vykonaní všetkých zrážok na úhradu pohľadávok veriteľov mu na účet bola vyplácaná len suma 492,13 Eur, z ktorej uhradil výživné vo výške 150,- Eur a náklady na bývanie a svoju výživu. Žalovaný v odvolaní vymenoval ďalších veriteľov a uviedol výšku mesačných splátok uhrádzaných jednotlivým veriteľom s tým, že po začatí exekúcie mu bola na účet vyplácaná už len suma 435,54 Eur. K odvolaniu pripojil listinné dôkazy, výplatné pásky, úverové zmluvy a rozsudok OS Revúca sp. zn. 4P/39/2018 zo dňa 09. 08. 2018 o určení výšky výživného. Mal za to, že tieto dôkazy možno v zmysle § 366 písm. c/ CSP použiť v odvolacom konaní, nakoľko má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok neprávne rozhodnutie vo veci.

18. Žalobca 1/ a žaloba 2/ sa vyjadrili k odvolaniu žalovaného podaním doručeným okresnému súdu dňa 24. 09. 2020, v ktorom uviedli, že odvolanie považujú za nedôvodné, nakoľko napadnutý rozsudok je vecne správny a v súlade so zákonom. Pri rozhodovaní vo veci nedošlo k žiadnym porušeniam zákona ani práv žalovaného, na ktoré sa žalovaný odvoláva. Rozsudok je riadne odôvodnený a súd sa vysporiadal so všetkými argumentmi, ako aj dôkazmi navrhovanými sporovými stranami v danom konaní. Žalobcovia mali za to, že žalovaný sám neunesol dôkazné bremeno v danej veci a súd prvej inštancie správne pri použití zásady sudcovskej koncentrácie konania podľa ustanovenia § 153 CSP odmietol vykonať dôkazy tak, ako boli navrhnuté žalovaným. Žalobcovia poukázali na to, že žalovaný predovšetkým nesprávne a nedostatočne odôvodnil a žiadnym spôsobom nepreukázal svoju platobnú neschopnosť a poctivý zámer pri svojom oddĺžení, keď v rámci svojej procesnej obrany nepredložil a neoznačil jediný dôkaz, z ktorého by vyplýval opak, t. j. že by v čase oddĺženia bol platobne neschopný. Žalovaný len odkazoval na pripojenie spisu sp. zn. 5OdK/476/2019, avšak neoznačil konkrétne listiny zo spisu a neuviedol konkrétne, ktoré skutkové tvrdenia uvádzané vo svojich písomných podaniach týmto spôsobom mieni preukázať. Žalovaný preto nemôže hovoriť o arbitrárnom a prekvapivom posúdení dôkazu súdom, keď tento nebol predložený riadne, a preto tento dôkaz súd správne vyhodnotil ako nekvalifikovaný. Pokiaľ ide o navrhnutý dôkaz výsluchom žalovaného, žalobcovia poukázali na to, že žalovaný nežiadal odročit' pojednávanie z dôvodu neúčasti žalovaného. Právny zástupca ospravedlňoval neúčasť žalovaného na pojednávaní až následne, keď navrhol vykonať výsluch žalovaného ako dôkaz v danom konaní a súd jeho žiadosť zamietol z dôvodu jeho rozporu s koncentráciou konania (§ 153 ods. 2 CSP). O tvrdenom dôvode neúčasti žalovaného na pojednávaní navyše nepredložil súdu žiaden dôkaz. Súd preto správne vyhodnotil tento dôkaz ako nepripustný a svoje rozhodnutie ohľadom tohto dôkazu aj riadne odôvodnil. Podľa názoru žalobcov bolo povinnosťou žalovaného preukázať svoju platobnú neschopnosť v konaní, kde sa jeho poctivý zámer pri oddĺžení skúma. Domnienka o platobnej neschopnosti žalovaného bola v rámci konania na súde prvej inštancie vyvrátená dôkazom opaku. Žalobcovia od podania žaloby namietali, že žalovaný nebol v čase podania žaloby platobne neschopný, a preto podľa ustanovenia § 166g ods. 2 písm. f/ ZKR nemal pri oddĺžení poctivý zámer, pričom predložili dôkazy, z ktorých bolo jednoznačne preukázateľné, že pokiaľ by žalovaný nezmaril vedenie exekúcie voči jeho osobe, exekúcia by bola úspešná vykonaním zrážkami zo mzdy žalovaného a v rámci exekúcie by bola ich pohľadávka uspokojená, pretože žiadna iná exekúcia nebola voči žalovanému vedená. Všetky tvrdenia uvádzané žalobcami boli preukázané predložením notárskej zápisnice, ktorá bola vykonateľným exekučným titulom, ako aj dôkazmi z prebiehajúceho exekučného konania. Žalovaný nepredložil jediný dôkaz, z ktorého by vyplývala jeho snaha alebo záujem svoj dlh voči žalobcom splniť, odvolával sa stále len na splatenie časti dlhu voči žalobcom vo výške 12.300,- Eur. Táto časť dlhu však bola splácaná dávno pred spísaním notárskej zápisnice a predtým, ako sa žalovaný so značnou častou

dlhu dostal do omeškania. Žalobcovia mali za to, že v rámci vedenia exekúcie sa žalovaný spoliehal práve na to, že exekútor nebude vedieť zistiť jeho majetok, ako aj na to, že exekútor nebude vedieť postihnúť jeho príjem, nakoľko z jeho príjmu sa neodvádzajú odvody do sociálnej poisťovne. Exekútor zablokoval príjem žalovaného u zamestnávateľa až na základe toho, že žalobcovia mali vedomosť o zamestnávateľovi žalovaného, inak by exekútor nevedel zistiť zamestnávateľa žalovaného. Namietali tvrdenie žalovaného, že exekútor mu vykonával zrážky zo mzdy, nakoľko zamestnávateľ žalovaného na základe exekučného príkazu len zablokoval zákonom predpísanú sumu, ktorú nevyplácal žalovanému, pričom zrážky zo mzdy nemohli byť riadne vykonávané z dôvodu, že žalovanému sa nepodarilo doručiť upovedomenie o začatí exekúcie. Podľa názoru žalobcov sa nemožno tiež stotožniť s názorom žalovaného, že ďalší veritelia žalovaného boli v konaní známi, nakoľko boli uvádzaní v životopise dlžníka, ako aj v správe exekútora, a tiež to malo vyplývať z tvrdenia žalobcov o ďalšom veriteľovi X. V konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, akých veriteľov a s akými pohľadávkami žalovaný má, teda aké sú jeho ďalšie záväzky po splatnosti, ktoré veritelia voči žalovanému vymáhajú. Žalobcovia zopakovali skutočnosti tvrdené v konaní pred súdom prvej inštancie, že v danej veci niet pochýb o tom, že žalovaný uvádzal v životopise, ktorý tvoril prílohu návrhu na vyhlásenie konkurzu, nepravdivé informácie, a to predovšetkým o svojej podnikateľskej činnosti a o zdrojoch príjmu svojej rodiny, keď nepravdivo uviedol, že nikdy nepodnikal. Žalobcovia sa nestotožnili ani s tvrdením žalovaného, že je tu daný dôvod odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP, a teda že súčasný skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené. Žalovaný podcenil konanie na prvom stupni a spoliehal sa na to, že dôkazné bremeno v danom spore je len na strane žalobcov a svoju procesnú obranu v tomto konaní, napriek tomu, že bol v konaní právne zastúpený, zúžil len na odkaz na konkurzný spis OS BB sp. zn. 5OdK/476/2019, čo však nemôže byť pripísané na farchu žalobcov. Dôkazy pripojené k odvolaniu nie sú prípustné v odvolacom konaní ani s odkazom na § 366 písm. c/ CSP, na ktoré sa odvoláva žalovaný, nakoľko nimi nemožno preukázať, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z predložených dôkazov žalovaného podľa žalobcov naviac vyplýva, že žalovaný sa zadlžoval aj v roku 2018, v ktorom uznal aj svoj dlh voči žalobcom do notárskej zápisnice. Táto bola potom žalovaným využitá ako prostriedok pre formálne splnenie platobnej neschopnosti a následné oddĺženie. Vzhľadom aj na finančnú gramotnosť žalovaného a jeho osobné skúsenosti na finančnom trhu, nemožno jeho konanie, kedy sa podľa ním predložených dôkazov v roku 2018 zadlžoval u nebankových subjektov za veľmi vysoké úroky, označiť inak ako nezodpovedné a v neposlednom rade špekulatívne, s cieľom zbaviť sa neskôr svojich dlhov oddĺžením. Žalobcovia uviedli, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ako aj dôkazmi predloženými stranami, jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Skutočnosti, ktoré boli v konaní zistené a v napadnutom rozhodnutí aj riadne zdôvodnené. Žalobcovia navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správne potvrdil a žalobcom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

19. K vyjadreniu žalobcov sa vyjadril žalovaný podaním doručeným okresnému súdu dňa 23. 10. 2020, v ktorom uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalobcov, že domnienka o platobnej neschopnosti žalovaného bola v rámci konania na súde prvého stupňa vyvrátená dôkazom opaku, nakoľko zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplýva schopnosť žalovaného plniť si svoje záväzky. Zo žiadneho ustanovenia CSP ani ZKR nevyplýva, že by po podaní žaloby o zrušenie oddĺženia automaticky prechádzalo dôkazné bremeno na žalovaného ohľadom preukazovania svojej platobnej neschopnosti. Žalovaný trval na tom, že dôkazné bremeno zaťažuje stranu žalobcu a tomuto nestačí žalobu založiť len na špekulatívnych domnienkach. V konaní musí byť najprv predložený nejaký dôkaz, ktorý by preukazoval schopnosť žalovaného splácať svoje záväzky. Žalobcovia v konaní nepreukázali nepoctivý zámer žalovaného. Žalovaný zdôraznil, že v súdnom spise sp. zn. OdK/476/2020 sa nachádza opis majetkovej situácie žalovaného, zoznam majetku a veriteľov, zoznam pohľadávok v banke a ich výška, ako aj prihlásené pohľadávky veriteľov, pričom žalovaný sa dozvedel o tom, že súd tento dôkaz nevykoná až pred vyhlásením rozsudku, a to bez toho, aby súd žalovaného vyzval na doplnenie alebo opravu návrhu na vykonanie dôkazu, teda okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaný je toho názoru, že poctivý zámer dlžníka nemožno hodnotiť podľa toho, či mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie alebo nie. Trval na tom, že exekútorom zablokovaná časť mzdy mu nebola vyplácaná, týmito prostriedkami nemohol disponovať, v dôsledku čoho sa žalovaný ocitol vo výraznej finančnej tiesni, ktorá ho prinútila podať návrh na oddĺženie. Exekútor blokoval aj

ďalší majetok žalovaného. Tvrdenie žalobcov o marení exekúcie žalovaným považoval za absurdné. Žalovaný sa nestotožnil s názorom žalobcov, že nebolo preukázané, akých má ďalších veriteľov. Hoci súd prvej inštancie nevykonal dôkaz zoznamom veriteľov, ďalší veritelia sú uvádzaní v životopise dlžníka, ako aj v správe exekútora. Žalobcovia tiež nepreukázali, že by žalovaný podnikal. K výmazu žalovaného z registra finančných agentov došlo v roku 2011, teda 4 roky pred vznikom pohľadávok žalobcov a 8 rokov pred vyhlásením konkurzu. Informácia o podnikaní dlžníka sama o sebe vzhľadom na odstup času nemohla byť dôležitá pre konkurzné konanie. V ostatnom sa žalovaný pridržiaval svojich predchádzajúcich vyjadrení, pričom trval na tom, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho konkrétnymi argumentmi, a to najmä ohľadom neunesenia dôkazného bremena žalobcov. Podľa žalovaného napadnuté rozhodnutie trpí viacerými vadami a je nezákonné.

20. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia v podaní doručenom okresnému súdu dňa 30. 10. 2020, v ktorom zopakovali svoje argumenty uvádzané v ich predchádzajúcich vyjadreniach a zdôraznili, že príjem žalovaného, ako aj jeho osobné motorové vozidlá mohli byť exekútorom len blokované a nemohlo dôjsť k reálnemu výkonu exekúcie, pokiaľ nebolo upovedomenie o začatí exekúcie povinnému, t. j. žalovanému doručené. Žalovaný neprevzatím upovedomenia o začatí exekúcie zmaril výkon exekúcie a aj napriek tomu, že o exekúcii vedel, podal návrh na vyhlásenie konkurzu a svoje oddĺženie.

21. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa ustanovenia § 34 CSP prejednal odvolanie v rozsahu danom § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

22. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobcovia sa domáhali zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného na tom skutkovom základe, že žalovaný uznal dlh voči žalobcom vo výške 25.037,50 Eur formou notárskej zápisnice spísanej dňa 11. 06. 2018 a zaviazal sa ho splácať v mesačných splátkach vo výške 2.000,- Eur vždy k 10. dňu v mesiaci počnúc dňom 10. 07. 2018. Žalovaný zároveň súhlasil, aby sa uvedená notárska zápisnica v prípade nesplnenia dlhu stala vykonateľným exekučným titulom. Dohodnuté splátky žalovaný neuhrádzal, dostal sa do omeškania s úhradou jednotlivých splátok, v dôsledku čoho sa stal splatný celý dlh vo výške nesplatennej časti. Žalobcovia, ako veritelia tvrdili, že pohľadávku bolo možné proti žalovanému vymôcť v exekučnom konaní, ktoré začalo na návrh žalobcov, nakoľko v čase podania návrhu žalovaný nebol platobne neschopný, avšak žalovaný podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu zmaril vykonanie exekúcie. Tvrdili tiež, že žalovaný v prílohe k návrhu na vyhlásenie konkurzu uviedol nepravdivú informáciu o svojom podnikaní a o príjme z podnikania jeho manželky, nebol platobne neschopný, resp. sa do platobnej neschopnosti priviedol úmyselne, v čase uznania dlhu a spisovania notárskej zápisnice, spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom, teda mal snahu poškodiť veriteľov, skutkové okolnosti ktoré sú v prípade ich preukázania dôvodom pre identifikáciu absencie poctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. c/, e/ f/, g/ a h/ ZKR.

23. Podľa § 166g ods. 1 ZKR, dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

24. Podľa § 166g ods. 2 ZKR, dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak
a/ v zozname majetku ani na dopyt správcu neuviedol časť svojho majetku, aj keď o ňom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, na majetok nepatrné hodnoty sa neprihliada,
b/ v zozname veriteľov ani na dopyt správcu neuviedol veriteľa fyzickú osobu, v čoho dôsledku veriteľ neprihlásil svoju pohľadávku, aj keď o ňom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, na drobných veriteľov sa neprihliada,
c/ v návrhu alebo v prílohe návrhu alebo na dopyt správcu uviedol nepravdivú dôležitú informáciu alebo neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu,

d/ bez vážneho dôvodu neposkytol správcovi potrebnú súčinnosť, ktorú možno od neho spravodlivo vyžadovať,
e/ zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh,
f/ v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť,
g/ zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom,
h/ zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa,
i/ bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní súdom určený splátkový kalendár,
j/ bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní výživné pre dieťa, na ktoré vznikol nárok po rozhodujúcom dni; tohto dôvodu sa môže dovolávať iba dieťa alebo zákonný zástupca dieťaťa,
k/ bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní povinnosť vrátiť Centru právnej pomoci hodnotu poskytnutého preddavku na úhradu paušálnej odmeny správcu; tohto dôvodu sa môže dovolávať iba Centrum právnej pomoci,
l/ dlžník sa domáhal zbavenia dlhov napriek tomu, že na území Slovenskej republiky nemal v čase podania návrhu centrum hlavných záujmov.

25. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom smere, že zámerom zákonodarcu úpravou oddlženia fyzických osôb konkurzom vo štvrtej časti ZKR bolo riešenie sociálno - ekonomického problému dlžníkov, ktorí majú málo majetku a aj nízke príjmy a hodnota ich záväzkov spravidla významne presahuje hodnotu ich majetku. Takéto osoby sú na účely oddlženia konkurzom považované za platobne neschopné. Okresný súd správne poukázal na to, že platobnú neschopnosť konkurzný súd neskúma pri vyhlásení konkurzu a rozhodnutí o oddlžení takýchto fyzických osôb, ale zákonodarca dal všetkým veriteľom dlžníka, ktorí boli dotknutí oddlžením dlžníka, možnosť domáhať sa v samostatnom sporovom konaní zrušenia oddlženia pre nepoctivý zámer dlžníka.

26. Zmyslom a účelom návrhu na zrušenie oddlženia pre nepoctivý zámer je dosiahnutie účinkov podľa § 166f ods. 4 ZKR, t. j., aby sa oddlženie stalo voči veriteľom neúčinným a aby došlo v plnom rozsahu, v ktorom nebolo uspokojené k obnoveniu vymáhateľnosti a splatnosti pohľadávok. Účinok zrušenia oddlženia pre nepoctivý zámer nie je samoučelný, ale spočíva v tom, že pohľadávky, v ktorých bol dlžník zbavený rozhodnutím o oddlžení v zmysle § 166e s použitím § 166a ZKR, a ktoré nie sú veriteľmi vymáhateľné voči dlžníkovi, sa zrušením oddlženia pre nepoctivý zámer obnovujú. Zrušenie oddlženia pre nepoctivý zámer znamená obnovenie pohľadávok a možnosť uspokojenia veriteľov, ktorí túto možnosť po oddlžení dlžníka stratili.

27. Okresný súd správne konštatoval, že dôkazné bremeno o nepoctivom zámere dlžníka v konaní o zrušenie oddlženia dlžníka nesie žalobca práve tak, ako je žalovaný povinný preukázať svoju platobnú neschopnosť, ktorá sa v prípade prehlásenia o platobnej neschopnosti v návrhu na vyhlásenie konkurzu len predpokladá, a teda ide o vyvrátenú domnienku. V tomto kontexte odvolací súd uvádza, že predkladanie dôkazov a unesenie dôkazného bremena je v sporovom konaní úlohou a zodpovednosťou strán. Rovnako platí, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, pričom sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a svoje tvrdenia preukazovať dôkazmi, ako aj obsah tejto jej povinnosti, sa odvíja od hmotného práva. V tomto prípade preto existenciu skutkových okolností, ktoré zakladajú absenciu poctivého zámeru žalovaného sú povinní preukázať žalobcovia, nakoľko v rámci dokazovania v sporovom konaní platí zásada, že každá strana musí niesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, t. j. kto tvrdí, ten dokazuje. Strana musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jej tvrdenia za základ svojho rozhodnutia.

28. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, nakoľko z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu nie je zrejmé, ktorými vykonanými dôkazmi mal súd prvej inštancie preukázané tvrdenia žalobcov o nedostatku poctivého zámeru žalovaného a na základe ktorých dôkazov predložených žalobcami dospel k záveru, že žalovaný svojim konaním naplnil niektorú zo skutkových podstát vymedzených v § 166g ods. 2 písm. e/, f/, g/, h/ ZKR, keď konštatoval, že samotný poctivý zámer žalovaného pri uznaní dlhu bol pochybný už tým, že žalovaný sa vedome zaviazal na splátky, ktoré presahovali jeho majetkové možnosti a príjem. Táto úvaha súdu prvej inštancie nie je v

odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne vysvetlená, a to najmä vzhľadom na ďalšie súdom uvádzané dôvody, kde okresný súd konštatuje, že z celého dokazovania nevyplynula ani zmienka o príjmoch, výdavkoch, či nákladoch na život žalovaného.

29. Predovšetkým treba uviesť, že dôvody uvádzané súdom prvej inštancie sú vzájomne protirečivé, keď na jednej strane okresný súd poukazuje na hnuiteľný majetok (dve motorové vozidlá a štyri zbrane) tvoriaci konkurznú podstatu a na pravidelný príjem žalovaného dospel k záveru, že majetkové pomery bezpochyby umožňovali žalovanému splniť dlh voči žalobcom, na strane druhej vidí nepoctivý zámer žalovaného práve v tom, že pri spisovaní notárskej zápisnice a uznaní dlhu voči žalobcom sa žalovaný mal vedome zaviazat' na splátky presahujúce jeho možnosti a príjem. Okresný súd tiež vytýkal žalovanému, že v konaní neprodukoval žiadne tvrdenia ani dôkazy preukazujúce jeho platobnú neschopnosť, pričom zároveň zdôrazňoval, že výšku príjmu žalovaného súd nepozná.

30. Z obsahu spisu, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie síce vykonal dokazovanie zoznamom majetku žalovaného ako povinného, vyhotoveného súdnym exekútorom JUDr. Petrom Kohútom v rámci exekučného konania č. 83EX/95/19, kde okrem hnuiteľného majetku sú uvedené aj zostatky na účtoch žalovaného, a to Poštová banka a.s. - zostatok 1,93 Eur, Prima banka Slovensko a.s. - zostatok 0,00 Eur, Prvá stavebná sporiteľňa a.s. - zostatok 3434,01 Eur, 2.474,15 Eur, -23.349,49 Eur, -16.327,52 Eur, -2.285,73 Eur (t. j. 5 bankových účtov) a Všeobecná úverová banka a.s. - zostatok 0,00 Eur, -2.618,11 Eur (t. j. 2 bankové účty), pri hodnotení tohto dôkazu sa však so stavom účtov žalovaného nevysporiadal. Vzhľadom na záporné hodnoty zostatkov na účtoch žalovaného nie je zrejmé, či okresný súd pri hodnotení existencie platobnej neschopnosti žalovaného a existencie jeho ďalších veriteľov tieto bral do úvahy, keď konštatoval, že z dokazovania nevyplynula informácia, či žalovaný má aj iných veriteľov.

31. Odvolací súd tiež konštatuje, že zmätočná sa javí byť aj vetná konštrukcia, uvedená v odseku 24. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kde okresný súd uvádza, že: „V súvislosti s podnikateľskou činnosťou žalovaného je potrebné uviesť, že pokiaľ by ju aj on sám nevyvíjal, z predložených listín je zrejmé, že podnikateľskú činnosť vyvíjala jeho manželka a tvrdenie o jedinom príjme do domácnosti v rámci návrhu na vyhlásenie konkurzu by bolo nepravdivé rovnako ako tvrdenie o nevyvíjaní podnikateľskej činnosti, nakoľko nepravdivosť jedného tvrdenia (o nepodnikaní žalovaného) automaticky zakladá nepravdivosť druhého (o jednom príjme).“ Z uvedeného nie je zrejmé, či okresný súd považoval tvrdenie o jedinom príjme za nepravdivé alebo nie, najmä však nie je zrejmé, či prípadné uvedenie nepravdivých informácií v prílohe návrhu na vyhlásenie konkurzu okresný súd považoval za relevantné pre naplnenie skutkovej podstaty konania dlžníka s nepoctivým zámerom v zmysle dikcie § 166g ods. 2 písm. c/ ZKR. Okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s argumentáciou žalovaného súvisiacou s otázkou registrácie žalovaného a jeho manželky v registri finančných agentov vedenom NBS a ukončením tejto registrácie v roku 2011, resp. v roku 2013, t. j. období pred vznikom pohľadávky žalobcov a vyhlásením konkurzu na majetok žalovaného žiadnym spôsobom nevysporiadal.

32. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na strane jednej a povinnosti súdu na strane druhej, strane sporu odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Za znemožnenie strany uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces treba považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná a zmätočná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé, neodôvodnené a nepreskúmateľné.

33. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z hľadiska vyššie nastavených požiadaviek práva na spravodlivý proces, nemôže z dôvodu existujúcich vnútorných rozporov v kontexte celého súdneho konania obstáť.

34. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

35. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení nového rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tak, že jeho myšlienkový postup bude v odôvodnení dostatočne vysvetlený, a to najmä s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti. Okresný súd vykonané dôkazy vyhodnotí v súlade s § 191 CSP, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom bude mať na zreteli, že dôkazné bremeno o nepoctivom zámere dlžníka v tomto konaní nesie žalujúca strana práve tak, ako strana žalovaného je povinná preukázať svoju platobnú neschopnosť. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby z rozhodnutia bolo zrejmé, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil.

36. Odvolací súd zdôrazňuje, že účelom odôvodnenia rozhodnutia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Súd prvej inštancie musí v novom rozhodnutí dbať predovšetkým na to, že účelom odôvodnenia rozhodnutia je preukázať správnosť rozhodnutia, pretože odôvodnenie je súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia v konaní, teda odôvodnenie musí byť preskúmateľné.

37. Podľa § 391 ods. 2 CSP súd prvej inštancie je pri novom rozhodnutí viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto rozhodnutí.

38. O náhrade trov konania rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

39. Rozhodnutie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).